

Ova sadašnja svjetska financijska kriza: Kredit nasuprot monetarističke lihve

Lyndon H. LaRouche mlađi

Ovo je obrađena transkripcija LaRouche-evog tematskog govora na konferenciji Schillerovog Instituta, „Euroazijski kopneni most se ostvaruje!“, održan u Kiedrichu, Njemačka 15.-16. rujna. Podnaslovi su dodatno uvršteni.

Zadaća koju ovdje moram ispuniti je neobična i nije baš po mom odabiru. Odabir nam je nametnut: Upravo smo stigli do točke gdje se cjelokupna civilizacija nalazi u opasnosti od propasti. Ne sučeljujemo se tek s nekom pukom depresijom, jer smo se od nje već dobro odmakli. Nalazimo se na točki gdje bi lančana reakcija, katastrofalno opadanje vrijednosti dolara, koja je zadnjih mjeseci već doživjela znatni pad, no daljnje naglo opadanje upropastilo bi Kinu, nezamislivo naštetilo Indiji i smoždilo Europu, jer Europa, Kina, Indija i druge zemlje ne bi mogle preživjeti nagli pad vrijednosti dolara ovakve vrste koja je na vidiku. Ona se već odvija.

Pa prema tome ovo je neuobičajeno vrijeme. Pred nama je opasnost ne samo od depresije, pred nama je opasnost *globalnog, dugotrajnog mračnog vijeka čovječanstva*.

Pred nama je stoga pitanje možemo li nadvladati tu opasnost u ovoj fazi. Trebalo je to učiniti ranije no kojiput u toku povijesti neophodne odluke dolaze veoma kasno. Tek kad su prilike apsolutno nemoguće ljudi će odustati od zaludenosti koje su pridonijele izazivanju krize.

Sad, u ovakvim prilikama ne ćete gledati unatrag i reći, „mi ćemo se i dalje držati naših tradicija“. Jer, kao što naglašavam danas, tradiciju koju imamo u svijetu danas najbolje mogu shvatiti ljudi kojih godina ili stariji, kao Amelia [Boynton Robinson]. Bili smo tu kad je došlo do promjene. A promjena, kako sam je ja iskusio, započela je dok sam služio vojsku u prekomorju. Bio sam neko vrijeme u Indiji pred kraj svog vojnog roka tamo, kad je Predsjednik Roosevelt umro. Tom prilikom vojnici su mi prilazili i rekli, „možemo li se vidjeti s tobom kasnije večeras?“ Nisu rekli o čemu bi željeli raspravljati ali nagađao sam što bi moglo biti. I postavili su mi pitanje: „Kakva je po vašem mišljenju naša sudbina sad kad je Roosevelt mrtav?“ A ja sam im bez oklijevanja rekao, „pa, mogu reći da smo

proživjeli i borili se u ratu pod velikim Predsjednikom Sjedinjenih Država. Sad smo ostavljeni u rukama *veoma malog čovjeka*—i strah me je za nas“.

I tad sam se vratio iz Burme—bio sam stacioniran u sjevernoj Burmi pred sam završetak rata—i vratio sam se, a već u tom trenutku, sve ono od čega sam strahovao ranije zbog smrti Roosevelta, već je uzimalo maha. Sjedinjene su Države pod Franklinom Rooseveltom imale vrlo kolebljiv savez s Britanskim carstvom. Britansko carstvo bilo je posredništvo koje je postavilo Hitlera na vlast u Njemačkoj. Ne sâmo kraljevstvo, već *Britansko carstvo*, čiji je tipičan primjer bila Bank of England i međusobna povezanost takvih elemenata, financijskih elemenata koji *jesu* Britansko carstvo. Britansko carstvo bilo je po uzoru na drevne Mletke, srednjevjekovne Mletke, gdje je skup bankara, kao hrpa nametnika stvorio carstvo. I pronašao oruđe vlade da izvršava njihove zapovjedi.

Roosevelt protiv Britanskog carstva

Roosevelt je, naime usmjerio svoje snage na okončanje takvog stanja. *Ali*, da bi porazio Hitlera morao je stupiti u savez s Britanijom. I morao ih je *prisiliti* na taj savez, jer oni to nisu htjeli učiniti! *Voljeli su Hitlera! Oni su ga izmislili! Stvorili su ga! Postavili su ga na vlast*, uz pomoć nekih ljudi u Sjedinjenim Državama, kao na primjer Harriman banka, poznata po svojoj rasističkoj politici u ranijem razdoblju. Baš je Prescott Bush, djed sadašnjeg predsjednika Sjedinjenih Država, bio glavni tajnik tvrtke Brown Brothers Harriman i napisao je ček, ustvari poruku njemačkoj banki, u trenutku kad je Nacistička stranka bila u stečaju, te je *spasio* Nacističku stranku! Upravo su Britanska monarhija i njen opunomoćenik Hjalmar Schacht postavili Hitlera na vlast.

Mi smo se morali riješiti Hitlera. Nismo to mogli izvesti sami. Imali smo savez sa Sovjetskim Savezom glede toga. Potreban nam je bio i savez s Britanijom. I tijekom tog rata na dno nas je vukao taj nepouzdan saveznik. Britanija.

Sreo sam jednom njemačkog generala, koji je bio pukovnik u Sjevernoj

EURINS/Helene Möller

Pred nama je pitanje, rekao je LaRouche, možemo li nadvladati opasnost dugovječnog mračnog doba. Postoji samo jedna staza izlaska, a to je povrat na republikanska načela čiji su uzor bile protudepresijske mjere Predsjednika Franklina Roosevelta. To još uvijek možemo provesti, ali više nema vremena za gubljenje. Gore, sudionici konferencije Schillerovog Instituta pažljivo slušaju LaRoucheevo izlaganje.

Africi, veoma ugledan, velik čovjek u međunarodnom pravu. Kod svog prvog susreta s njim rekao sam, „eto, generale, da li biste se složili sa mnom da je Montgomery bio najgori zapovjednik u Drugom svjetskom ratu?“ On mi je odgovorio i rekao, „joj, ne smijete reći ništa lošeg o Montgomeryju. On mi je spasio život“. Kazao je, „zapovijedao sam pozadinskom četom u Rommelovu povlačenju iz Egipta, te da je on ikad bočno udario na mene, bio bih mrtav!“ [smijeh]

Naime, ako znate što je Montgomery bio, znat ćete da je vodio „[Operaciju] Tržišni vrt“, to jest produžio je rat u Europi više od jedne godine prebacivši operaciju Prve armije kroz polje gdje ceste nisu bile u stanju prevesti jedinice podrške da spase padobrance koji su se tamo spustili! Time se rat nastavio za još jednu godinu! Rat bi bio gotov krajem 1944. da nije bilo Montgomeryja. On je tamo zaglibio, ne samo zato jer je bio vrlo loš general, veoma nekompetentan, nego on je pridonijeo točno toliko nekompetentnosti koliko je Churchill želio. Churchill je naime smjenio kompetentne generale na britanskoj strani iz bojazni da bi oni pomogli prerano izvojevati pobjedu u ratu. Sučelili smo se, dakle, s takvim problemom.

Prema tome, kad je Roosevelt umro, što je nastupilo? Rooseveltov program za poslijeratni svijet bio je nešto čije ostvarenje su Britanci bili odlučni spriječiti. A to je bilo okončanje kolonijalizma u svim svojim pojavnostima. Gdje bi sve države, a Rooseveltov govor u Casablanca kad je to Churchill predstavio, bio je

izravan. Rekao je: „Uzmimo na primjer ovaj dio Afrike! Što možemo tu učiniti nakon rata? Što možemo učiniti za obnovu ovog područja?“ I Roosevelt je razložio svoju politiku, to jest *eliminaciju Britanskog carstva*, eliminaciju kolonijalizma.

A kad sam se vratio u Kalkutu iz sjeverne Burme, s Trumanom kao Predsjednikom radije nego Rooseveltom, vidio sam to [tu strahotu] na djelu. Vidio sam to širom Jugoistočne Azije, to jest japanske snage predale su se silama Ho Ši Mina koji je bio saveznik SADA u vrijeme Roosevelta. No Britanci su naredili da se japanske trupe odvedu u logor, vrati im se oružje te da ponovno zauzmu Indokinu. Sjećate li se te povijesti? Do čega je to dovelo? Do rata Francuske u Indokini, drugih ratova?

A što je bilo s Nizozemcima, što su prokleti Nizozemci učinili u Indoneziji, na isti način? *Dugotrajni rat*, da bi se potisnuo razvoj do kojeg je trebalo doći. Poticanje razdvojenosti, građanski rat u Indiji. Te diljem Afrike! Afrika je najgori slučaj! To što su Britanci napravili u Africi jedan je od najgorih zločina protiv čovječnosti koji se može zamisliti. A to je započelo ranije, s Kitchenerom a ne s nekim kasnije—Kitchenerom 1898.

To, dakle imamo.

Poslanje UNA: osloboditi kolonijalne države

Rooseveltova se zamisao i savezništvo zasnivalo na nekoliko stvari za poslijeratno razdoblje. Prva je stvar bila spojiti Rusiju i Kinu—iako je Kina bila u nekim svojim djelovima smrvljena nacija u to vrijeme—u

Tri naraštaja izdaje: Prescott Bush i George H.W. Bush (lijevo), te H.W. s malim Georgeom W. Baš je Prescott Bush, djed Georgea W., radeći za tvrtku Brown Brothers Harriman na Wall street-u, sredio potrebna sredstva u korist Britanaca da izbavi Nacističku stranku koja je bila u stečaju. Spasio je Nacističku stranku!

blok i stvoriti Ujedinjene Narode. A Ujedinjeni Narodi su trebali biti forum oslobađanja područja koja su bili žrtve kolonijalizma i slično tome. Izgraditi nove države i pomoći im u njihovom razvoju kao novim državama. Pa izgraditi zajednicu suverenih država nacija na ovom planetu, savršenu suverenost svake države nacije, no povezane zajedno saznanjem iz lekcija naučenih u nedavnom ratu, to jest, morali smo [naučiti, znati] živjeti jedni s drugima da bismo postigli *zajedničke ciljeve čovječanstva*—različite kulture no željeni ishod isti. Zajednički ciljevi čovječanstva počevši odozgor. Stvoriti zajednicu država, koja bi kao sila spriječila sve što bi bilo suprotno da se ovo ikad ponovi.

No pod utjecajem britanske politike, koju su izdajnički elementi New York Cityja diktirali Sjedinjenim Državama i drugima usvojili smo upravo oprečne političke mjere.

Pa prva stvar koju smo napravili uz Churchillovo podsticanje bila je da smo praktički objavili rat Sovjetskom Savezu. A Bertrand Russell, veliki liberal, predložio je—ustvari i prije nego što je to objavio, već ranije je predložio—preventivni nuklearni napad na Sovjetski Savez iako Sjedinjene Države nisu više imali oružje za taj pothvat jer smo uporabili svoje zadnje dvije nuklearne bombe, koje su predstavljale prototip, na Hirošimu i Nagasaki, a to je bio sasvim nepotreban napad. Japan je u to vrijeme već bio poražen a uvjete predaje već je Hirohito dogovorio preko Vatikana. No pod pritiscima Churchilla i

Britanije Trumanova vlada nije prihvatila predaju Japana. Trebali su samo prihvatiti ono što je vatikanski ured posebnih poslova već dogovorio—a osoba koja je posredovala kasnije je postao papa Pavao VI [kardinal Giovanni Montini]—trebali su samo izvršiti jedan uvjet dogovora, a to je bilo dogovoriti predaju s uredom japanskog cara Mikada. Samo to su trebali učiniti. Bez tih ovlaštenja Mikado nije mogao reći svojim trupama da prestanu ratovati.

Japan je bio beznadno poražen! Glavni japanski otok bio je u potpunoj blokadi. Zračna moć i mornarica SADA potuno su ih stegnuli—nisu mogli ići nikuda! Niti van niti unutra. Snabdijevanje nije moglo doći unutra, nikakva sredstva nisu postojala. Bili su poražena i smrvljena nacija s jednim otokom i veoma krhkom vlasti nad njim. A mi smo nepotrebno produžili rat, jer su Britanci željeli da tako učinimo!

A zatim u tom postupku krenuli smo naprijed napadom na Sovjetski Savez, jer se počelo vjerovati da Sovjetski Savez nije imao sposobnosti razviti nuklearno naoružanje na vrijeme da bi zaprijetio Britancima. Kad su jednom otkrili, oko 1948., da je Sovjetski Savez razvijao oružja koja su bila u stanju to postići—onda su se donekle predomislili. I to je bio kraj Trumana.

Sjedinjene Države postaju velika sila

No ostatak politike bio je povratak na

Britansko carstvo! A Britansko su carstvo ustvari utemeljili Pariškim mirovnim ugovorom, Pariškim mirom 1763.—isti Pariški ugovor koji je prouzročio da domoljubi Sjedinjenih Država shvate kako će se morati boriti da bi se oslobodili novog Britanskog carstva što je dovelo do Američke revolucije. A samo izdajice i propalice u našoj državi još uvijek su osjećali lojalnost prema Britancima. Svijet je živio pod Britanskim carstvom! Mi smo bili prijetnja tom carstvu kao država, kao Sjedinjene Države što je poraz Britanskih agenata unutar naše vlastite zemlje pokazao, poraz Konfederacije! Konfederacija je bila tvorevina Britanskog carstva, lorda Palmerstona.

Nju smo porazili i razvili kontinentalnu državu, što je oduvijek bila naša namjeravana politika, to jest prihvatiti kanadsku granicu, prihvatiti meksičku granicu i imati granicu na Atlantskom i Tihom oceanu. Razvili bismo se tako kao kontinentalna, suverena država nacija.

To smo učinili. Učinili smo to razvojem kontinentalnog željezničkog sustava i drugih stvari. Učinili smo to pomoću imigracije iz Europe i drugdje. Uzeli smo čitava područja zemlje, doveli smo Nijemce iz raznih krajeva Njemačke, doveli ih u Sjedinjene Države, u obje Dakote i drugdje, Nebrasku. Oni su bili ratari. Dali smo im stanovite površine zemlje, dali im pomoć. Izgradili smo sustav potpora. Postali smo najmoćnija država od svih pojedinih država nacija na ovom planetu—i to pod uvjetima građanskog rata!

Europa je zbog istog trpjela, pa je to u Europi potaknulo žeđ za oslobođenjem od Britanskog carstva. To se dogodilo nakon pada Napoleona III u Francuskoj, takve su prilike zavladaile. U Njemačkoj se dogodilo na veoma značajan način, gdje je Bismarcka potaknuo američki uspijeh koji je *prkosio* Britanskom carstvu—nije išao za ratom, već je predstavljao izazov svojim gospodarskim razvojem. Veliki znanstvenik Mendeljejev posjetio je Svjetsku izložbu 1876. u Filadelfiji i vratio se te privolio cara na izgradnju transkontinentalne željeznice. Njemačka je odlučila izgraditi željezničku prugu od Berlina do Bagdada. Došlo je do velike gradnje željeznica. Došlo je do velikih promjena u zakonodavstvu u Njemačkoj, Bismarckove reforme od 1877.-79. nastale su izravno u savjetovanju sa Sjedinjenim Državama, savjetima vodećih krugova u SADu—Lincolnova tradicija.

No Britanskom carstvu se to nije svidjelo. Jer, ako države Europe, ako države Euroazije razvijaju svoju vlastitu zemlju željeznicom, naročito one vrste koju smo

mi izgradili kao transkontinentalnu željeznicu Sjedinjenih Država, onda bi zbog željezničkog prijevoza moglo doći do razvoja metoda prijevoza robe na velike razdaljine ekonomičnije od prijevoza vodom, morem! To je bio problem. Ako imate u svojim rukama kontrolu nad svojim vlastitim teritorijem, učinkovitu nutarnju kontrolu, pa moderne tehnologije, modernu znanost, ne biste koristili neučinkovite metode prijevoza robe, morem, jer imate kopneni prijevoz. A svaki pedalj kretanja kopnom masovnim, dobro organiziranim prijevozom, povećava proizvodnu moć nacionalnog gospodarstva! Prijevoz morem, kao prijevoz morem ne može ništa pridonijeti gospodarstvu. To je geopolitička prijevara.

A sad smo ušli u vrijeme, s magnetskom levitacijom i vrstom projekata o kojima je Helga [Zepp-LaRouche] izvjestila malo prije, dosegli smo točke gdje možemo razviti sustave za područja svijeta za koja se prije smatralo da ih se ne može razviti ili da ih je nepoželjno razvijati, pa to postaje potencijal za razvoj. Sad imamo mogućnosti razviti ovaj planet kao cjelinu, preobraziti ga i povećati proizvodne moći radne snage i njihove sposobnosti preživljavanja i poštene zarade za život kao nikad ranije u ljudskoj povijesti! Novim oblicima masovnog prijevoza kopnom, davanjem prave važnosti nuklearnoj energiji, na višim oblicima nuklearne fisije glede razvoja izotopa i takvih mogućnosti, otvoriti nedostupna područja, gdje leže sirovine na ovom planetu, s ogromnim stanovništvom u Kini, Indiji i drugdje, s velikom *potrebom* za takvim tehnologijama, takvim materijalima te se sad možemo prihvatiti posla i osigurati snabdjevanje tim materijalima u svrhu razvoja ljudi, čak i u najsiromašnijim područjima svijeta. Sad imamo taj potencijal. Leži pred nama.

Pa što to predstavlja? To predstavlja prijetnju Carstvu. Sjedinjene Države, koje su bile najmoćnija država koja je ikad postojala u 1945. sad su olupine brodoloma. I osim nuklearnog naoružanja nemaju previše moći u svijetu. Upropaštene su. Problem je cijelo vrijeme naročito nakon 1648., nakon Vestfalskog mira, problem je bio razvoj suverenih država nacija u skladu s Vestfalskim mirovnim ugovorom, diljem cijelog svijeta. Mi smo zorno predočili u Europi, u Sjedinjenim Državama i drugdje, da se to može učiniti. Treba taj posao samo nastaviti.

Ali! To u biti predstavlja činjenicu da je upravo sama svrha uvođenja takve slike svijeta prijetnja postojanju carstva u bilo kojem obliku. Pa prema tome Sjedinjene su Države na taj dan kad je

Roosevelt umro dale sliku najveće opasnosti s kojom se Britansko carstvo ikad sukobilo. I sve loše, sve značajno što se odigralo u svijetu nakon Rooseveltove smrti bilo je posljedica sila sa središtem u anglo-holandskim liberalima Europe, no uz izdajničke elemente u mojoj vlastitoj naciji. Izdajnički elementi kao neki naši bivši Predsjednici—i idioti kao naši sadašnji.

Stoga geopolitički problem ostaje isti. Nije to geopolitika kopnenih područja protiv mora. Problem je u činjenici da je došlo vrijeme, dugotrajno razdoblje kad je moć ležala u pomorskoj sili naspram kopnene sile—to vrijeme je prošlo, tehnološki. Dostigli smo sad točku da možemo pružiti svu logistiku razvoju kopna mnogo većom energijom, mnogo učinkovitije i ekonomičnije kopnenim putem nego što je moguće pomorskim putem. Jasno, koristit ćemo i ocean! Ocean ima mnogo minerala u sebi, i moramo se koristiti i upravljati time. Koristit ćemo se na mnogo načina. No temeljna energija proizvodne moći leži u tome [korištenju kopnenih puteva]. Pa proizvodna moć leži ne tek u ljudstvu, ona leži u razvoju ljudi, razvoju njihovih tehnologija, njihovoj slobodi pronalaženja novih mogućnosti, moći otkrića, u radosti koje poboljšanje donosi.

Prema tome na tom se polju vodi bitka.

A to je i bilo uzrokom ratova! Sve od Renesanse 15. stoljeća, *taj problem* bio je uzrokom svih velikih europskih ratova! Zaustaviti ovaj sustav imperijalizma—bilo da se radi o drevnom perzijskom imperijalizmu, ili imperijalizmu Rimskog carstva ili Bizantskog ili srednjovjekovnog križarsko/Mletačkog sustava, ili Britanskog carstva. Izazov pred čovječanstvom je postati čovječan, human, a to znači otarasiti se natruha carstva.

Moramo ostvariti sustav suverenih država nacija, utemeljen uporabom kulture naroda i razvoja te kulture da bi se ljudima dala prilika sudjelovanja na osnovu jednakosti u radu zajednice naroda, suverenih država, i da bi se čovjek razvio onako kako dolikuje čovjeku.

U tome je bit ove krize.

Forest History Society

Pod briljantnom ratnodopskom gospodarskom politikom Predsjednika Abrahama Lincolna Sjedinjene Države postale su kontinentalna država. Sagradili smo transkontinentalnu željeznicu, doveli imigrante iz Njemačke i drugdje da bi naselili unutrašnjost. Ovdje, gradnja Velike Sjeverne željezničke transkontinentalne pruge privedena je kraju, u Scenicu, Wash. 6. siječnja 1893.

Dugotrajni besciljni ratovi

Ovo nije počelo tek nedavno. Nije počelo smrću Roosevelta. Već je postojalo. Bila je to velika, dalekosežna kriza čovječanstva od davnine, koliko smo u stanju znati povijest unutar bilo kojeg dijela svijeta, barem od 700 g. prije Krista u Europi.

Kratko rečeno, kriza s kojom se sučeljujemo danas počela je možemo reći kao Hladni rat. Sjedinjene Države su nastavile napredovati, uz stanovite pomake gore-dolje sve do umorstva Johna F. Kennedyja. Nastavili smo napredovati, a svi su dokazi tu. Ne moramo trošiti vrijeme na to. No početak takozvanog „Hladnog rata“, rata ponovne kolonizacije i nastojanja upuštanja u rat sa Sovjetskim savezom, za što nije postojao nikakav razlog. Ne sa Staljinove strane—samo s britanske.

To je bio početak krize, jer geopolitički problem bio je u motivu Londona kao i sila sa središtem u New York Cityju, koje povezujemo s financijskom oligarhijom, ljudima koji su stajali iza Hitlera i iza svega toga. Tada je bilo nemoguće prekinuti sa Sjedinjenim Državama i zaustaviti njihov napredak, kao što je to bilo i za vrijeme Roosevelta, jer smo imali ogromni proizvodni potencijal. Svjet je bio razbijen ratom. Europa nas je

trebala zbog svoje obnove, Sovjetski Savez nas je trebao zbog obnove, Kina nas je trebala zbog izgradnje, i tako dalje.

Tako smo se onda pomicali naprijed na mahove sve do umorstva Johna F. Kennedyja. I to nije bila neka Oswaldova grješka, niti grješka na bilo kojoj strani. Bilo je namjerno. Namjera je bila uništiti Sjedinjene Države. John Kennedy za razliku od svog oca došao je na predsjednički položaj zbog povezanosti s tradicijom Franklina Roosevelta. Vodio je svoju kampanju za obnovu Rooseveltove inicijative.

Imamo dakle fazu, od 1945. do 1964. i umorstva Kennedyja i tako dalje—1963. i ono što se nakon toga dogodilo—

imamo razdoblje u kojem je gospodarstvo Sjedinjenih Država još uvijek bilo snažno i još uvijek raslo. Životni standard ljudi još uvijek je bio u porastu. Zatim započinje drugo—i tad je počela kriza. Kriza koju sad proživljavamo započinje ustvari umorstvom Johna F. Kennedyja. Korijeni krize su već postojali. Korijeni krize bili su sukob Sjedinjenih Država s Britanskim carstvom, u biti od vremena Lincolnove pobjede nad britanskom marionetom zvanom Konfederacija. No mogućnost uništenja američkog gospodarstva počela je umorstvom Kennedyja.

Naime došlo je, jasno vi to znate, da smo ušli u rat u Indokini. *Nikad nije postojao nikakav pišljivi razlog za ulazak u rat u Indokini—nikakav!* Vodili smo krivu politiku, pokušali smo 'ići u glavu' Ho Ši Minu. Ho Ši Min je bio čovjek koji je veoma povoljno gledao na Sjedinjene Države. Bio je saveznik Sjedinjenih Država dok je Roosevelt bio Predsjednik! Svaki pošten potez Sjedinjenih Država u vezi s Ho Ši Minom bio bi ispoštovan. Možda bi bilo teško—no diplomacija uvijek pretpostavlja da će naići na teškoće u svom radu. Činjenica da je nešto teško ne znači da se to mora izbjegavati.

Tim ratom, naime, učinili smo nešto slično odnosno isto što je i Perzijsko carstvo učinilo Ateni, kad je Atena počinila ratne zločine nad ljudima Melosa. To je došlo kad je Perzijsko carstvo uvelo sofizam. Perzijsko carstvo je naime

Library of Congress/Victor Hugo King

Sjedinjene Države napredovale su na mahove nakon smrti Franklina Roosevelta. Predsjednik John F. Kennedy pokušao je oživjeti FDRovu tradiciju, no njegovim umorstvom u Dallasu 22. studenog 1963. nastala je fazona promjena. Kriza koju proživljavamo danas počela je tim umorstvom. Na slici, Predsjednik i Prva dama Jacqueline Kennedy u trenutcima prije nego su ga ustrijelili.

pretrpjelo poraz na moru, nadmudrili su ih bočnim napadima pa je pretrpjelo i poraz na kopnu. No izvojevalo je pobjedu putem Delfskog kulta, putem sofisticke korupcije koja je razorila moralnost Atene i navela Atenjane na zločine protiv svojih susjeda i saveznika! To se nastavilo kao Peloponeski rat. I Atena nikad nije došla sebi od tada!

Kroz povijest čovječanstva, nakon uzdizanja europske civilizacije, od po prilici 700. g. prije Krista, sa Grčkom kao središtem i Cirenaikom, saveznicom Egipta, od tog razdoblja rođenja upečatljive europske civilizacije—što je jedinstveno. Postoje njeni tragovi iz ranijih vremena, no ovo je bilo jedinstveno—ta je civilizacija bila stalno samorazarana, sama po sebi takvim vrstama metoda.

Najčešća metoda su *dugotrajni ratovi*, kao Peloponeski rat, rat bez svrhe, to jest bez moralne svrhe i nužde, bez cilja, bez strateškog cilja. U rat ulazite uz veliko oklijevanje i pripravnost, kad to morate, prebrodite ga i *izidete iz njega* što je moguće prije. Ne produžujete rat. Ne želite podvrći svoj narod ratu da se bori dvije, tri godine. Želite što kraći, brži i brzi kraj! A glavno oružje ratovanja danas je dobra diplomacija. Ne postoje prilike ili konflikti na ovom planetu, koji se općenito ne bi mogli rješavati diplomatski, ili kod kojih bi dobra diplomacija bila od velike pomoći, uključujući i ovaj veliki nered u Jugoistočnoj Aziji.

U redu, imali smo taj [2. svjetski] rat.

Uništenje Sjedinjenih Država

Zatim smo imali 68aše—a to je veoma osjetljiv subjekt u Europi, kao i u Sjedinjenim Državama. Što su to 68aši? Vratite se u desetljeće od 1951.-59. i uzmite dvije knjige koje su bile dosta popularne u to vrijeme. Jedna se zvala *Činovnik*[†]—to je bila ranija, a druga se zvala *Čovjek odan tvrtki*[‡]. Stanovništvo SADa mog naraštaja imalo je djecu—imali su djecu koju su podučavali u određenoj ideologiji, a bili su dresirani za takvo podučavanje—i ta djeca postala su poznata kao naraštaj 'bebi bumera'. Nije to bio biološki naraštaj, bila je *kulturna* generacija, ili kao što sam ih običavao zvati kulturna *de*-generacija.

Taj je naraštaj tako imao 'stratešku' osobenost, koju ne ćete inače naći u povijesti—barem ne koliko ja znam, ne u povijesti Sjedinjenih Država otkad je moj prvi predak doplovio ovdje početkom 17. stoljeća. Svaka kulturna tradicija u Sjedinjenim Državama kao i općenito u Europi bila je da pojedinac misli o sebi kao odrasloj osobi, da pripada odraslom naraštaju koji će radati naraštaj djece, koja će kad im dođe red radati naraštaj unučadi. Normalni onda osjećaj vlastitog koristoljublja zdrave, pametne osobe u zdravoj kulturi je to što zna da će umrijeti, pa stoga—razvidno, svrha života nije umrijeti—to je nepredvidiva okolnost života a ne svrha života. Svrha života je uporabiti što imate, kao život, pa je to vaš razvoj, vaš samorazvoj, ono što mislite da je dobro, ono što ćete pridonijeti barem za svoju djecu i unuke. To je osnovna moralnost gotovo u svakom dijelu svijeta, gdje moralnost postoji.

Naraštaj bebi bumera nije imao moralnosti. A to nije biološki naraštaj. Naime takozvani „naraštaj činovnika/bjelokošuljaša“ skupine ljudi koji su prošli školovanje na način sofisterija koje je proizvela Periklova Atena. Odgajala ih je korupcija, kulturna korupcija koju su uveli—egzistencijalistička korupcija vrste po uzoru na Hannu Arendt i Theodora Adorna i sličnih u Njemačkoj, a isto tako i Bertholda Brechta. Ta korupcija, to dionizijsko, ničeovsko izopačenje kulture potihom su nametnuli kao metodu školovanja i obiteljske kulture u Sjedinjenim Državama. Bilo je to u uskoj svezi s razdobljem vladavine terora, o kojoj neki ljudi misle kao „McCarthyizmu“, to jest ako ste željeli imati siguran položaj i napredovati, pa, morali ste proći sveučilišno školovanje,

morali ste naći zaposlenje na položaju gdje ste mogli proći sigurnosnu provjeru jer inače niste mogli imati dom koji ste priželjkivali. No kao uvjet da zadržite potvrdu sigurnosne provjere na raznim razinama, formalno i drukčije morali ste se ponašati na određeni način. A glavno je pri tome bilo naučiti djecu da ne rade ništa što bi njihove roditelje i plaću njihovih očeva dovelo u pitanje. Jer onda bi sav taj sočni dohadak srednje klase nestao!

Taj naraštaj je proživio šok, kao djeca—rodili su se većinom između 1945. i 1958. jer to je bilo najranije razdoblje kad su odrasli članovi obitelji takozvane bjelokošuljaške klase razvili ideju da su „uspješni“. Nisu bili kao 'grubokošuljaši' ['Blue-collar' radnici u grubim plavim košuljama/plavim radničkim kombinezonima s plavim ovratnicima] prema kojima su se željeli odnositi kao prema inferiornijima—zemljoradnicima/farmerima, radnicima grubokošuljašima, i slično. „Ah, oni su inferiorniji. Mi smo zlatno pokoljenje. Imamo posao u [velikim] tvrtkama, gdje smo mi bjelokošuljaši. Inženjeri smo, ovo smo, ono smo! *Postali smo uspješni! Zlatno smo pokoljenje!*“ Zadojili su tako tom idejom pokoljenje svoje djece kao idealnom normom dinamike.

I tako je to stiglo i do svog kraja, jer je depresija 1957.-58. pokvarila tulum roditeljima pokoljenja bebi bumera.

U Europi smo pak imali eksploziju, kao i u Sjedinjenim Državama iz istih razloga. Takozvana eksplozija 68aša. Eksplozija 68aša bila je unaprijed inscenirana, inscenirali su je od početka poslijeratnog razdoblja kao operaciju uništenja kulture. Kao na primjer u *Pariskoj reviji* koja je vrsta odvratne gadarije, pravog primjera ovog sustavnog upropaštenja kulture od ljudi koji ostaju i danas moji neprojetelji, kao John Train i njegova klika ovdje.

I tako su nas uništili. To je dakle pokoljenje koje je mrzilo radničke kombinezone! Mladi, 68aši mrzili su plave kombinezone! Mrzili su industriju. Mrzili tehniku. Mrzili su Klasičnu kulturu. A nakon 1968. napravili su dvije stvari: upropastili su Demokratsku stranku unutar Sjedinjenih Država, zbog podjele grubokošuljaša i bjelokošuljaša glede problema Vijetnamskog rata i tome slično a to je upropastilo Demokratsku stranku! To nam je dalo Nixona i Nixonovu administraciju. A Nixonova administracija je bila sredstvo nastavka aktualnog uništenja američkog gospodarstva. Praktički prvi dan kad je Nixon stupio u svoj ured i rekao da je on čovjek Adama Smitha bio je početak, bio je to signal.

[†] 'White Collar [bijeli ovratnik]' – činovnik prepoznatljiv po bijeloj košulji (ovratniku!) na radu.

[‡] 'Organization Man

Prijezir naraštaja bebi bumeru prema svemu u sprezi s radništvom (plavokošuljašima) i njihovim radom proširen je na sve produktivno: tehnologiju, industriju, nuklearnu energiju. Bilo je lako manipulirati s njima uz pomoć laži kao što su prijevara s Three Mile Island nuklearkom, koju su iskoristili da potpuno zaustave nuklearnu energiju u Sjedinjenim Državama. Ovdje TMI [Three Mile ..] na rijeci Susquehanna kod Harrisburga, Pa.

Odatle smo krenuli i prolazimo kroz ovo što imamo danas.

Prošli smo tako kroz više razdoblja, i obradit ću to i naznačiti značajno. Podsjetimo se, to se odvijalo u pozadini dugotrajnog Indokineskog rata od 1964. – 1975. po prilici, a tu imamo i razdoblje od 1972. – 75. Indokineski rat bio je obilježje koje je proizvelo Pokoljenje mrzitelja zvano bebi bumeri. A to je pokoljenje reklo, nema više nuklearne energije, nema tehnike, nema ulaganja u infrastrukturu. „Želimo pušiti svoju travu, uzimati svoj LSD. Hoćemo naš ljudi stil spolnog života. Izmislili smo nove spolove—iskušat ćemo ih sve“.

Koračali smo tako kroz plutajući valutni tečaj dolara, prekinuli smo Bretton Woodski sustav, i započeli proces liberalizacije koji je korijen upropaštenja svjetskog gospodarstva i financijskog sustava danas, europskog i američkog naročito. Kročili smo kroz drugu fazu, upropaštenje gospodarstva 'uz pomoć' Trilateralne komisije i te hrpe ljudi. Tada smo upropastili strukturu gospodarstva. Prva stvar koju su učinili, inscenirali su Three Mile Island, i to je bila inscenacija i operacija da napustimo nuklearnu energiju. Time su to postigli.

Isto tako uništili su svaku metodu stabilizacije koju je Roosevelt uspostavio za unutarnje gospodarstvo. Pokrenuli su vladavinu lihve. Izbrisali su iz knjiga sve protulihvarske zakone Sjedinjenih Država. Upropastili su hipotekarski sustav uz pomoć kojega se razvila stanogradnja poslijeratnog razdoblja. I bankarski sustav, onu vrstu bankarstva, hipotekarske banke za podršku razvoja nekretnina povezane s poticanjem građevinske

industrije, i nastavili su pljačkom tog sustava.

I tako do 1981. prošli smo kroz dvije faze. Upropastili smo međunarodni monetarni sustav o kojem naši životi ovise i upropastili smo međunarodni ovoj političko-gospodarske kulture Sjedinjenih Država.

Došao je tad Reagan, i iz čudnih razloga mnogo je Demokrata, koji su napustili Demokratsku stranku i prešli Reaganu, jer su toliko mrzili Demokratsku stranku zbog onog što je učinila u uništenju gospodarstva i uništenju društvenog života zemlje.

To je onda bio uvod u razdoblje nastavka sloma američkog gospodarstva u razdoblju od 1981. do 1987. U listopadu 1987., u prva dva tjedna u listopadu imali smo depresiju poput 1929. glede tržišta. Propast je bila toliko duboka, baš kao što se dogodilo pod Hooverom. Pa što se dogodilo? Donesena je odluka. Paul Volcker je bio u to vrijeme predsjednik uprave Savezne Pričuve a Paul nije bio siguran što mora učiniti. No Alan Greenspan, koji je dobio nominaciju da preuzme taj položaj, rekao je, „Stanite. Ja ću sve popraviti. Ja nastupam.“ Pa smo tako onda prošli kroz razdoblje monetarnog ludila, od 1987. do 2007., i do današnjeg dana kad smo *upropastili* većinu svjetskog gospodarstva.

Na primjer, fizička ekonomija Sjedinjenih Država, industrijsko gospodarstvo Sjedinjenih Država ovisi o čemu? Ovisi o proizvodnji u sprezi s vojskom: Haliburton, na primjer. Rat u Iraku je način dobre zarade za tvrtke koje proizvode za vojsku i koje obavljaju vojničke poslove prurušeni u civilnu odjeću

za taj rat. Na taj način promijenili smo karakter društva.

'Revolucija u vojnom poslovanju'

No tu je i jedna od najvažnijih stvari u čitavom ovom postupku. Podsjetite se, tu je knjiga Samuela P. Huntingtona zvana *Vojnik i država*. A *Vojnik i država* ustvari je odraz ne samo nacističkog sistema, nacističkog SS sistema, nego i ranijih rimskih legija. To se naziva danas u Sjedinjenim Državama „Revolucija u vojnom poslovanju“. Tako se treba voditi rat, to jest stvoriti privatnu vojsku, odnosno eliminirati službenu vojsku—eto zato i nisu baš previše nesretni kad američka vojska gine u Iraku, jer na taj način odstranjuju svaki dio službene vojske osim zrakoplovstva i srodnih grana. I to zato jer je cilj, pod ovim režimom, ako se nastavi, imati sustav ispaljivanja oružja smješten iznad Zemlje, tako da biste mogli, na bilo koje mjesto na Zemlji, uz monopol na takvo svemirsko oružje, pritiskom na dugme zbrisati s lica Zemlje svaki djelić ljudske rase koju odaberete za istrebljenje. Zato žele sustav iznad Zemlje, međunarodni sustav iznad Zemlje koji će tiranizirati svijet na način kako su Rimske legije pokušale u doba kad su vršile takve pothvate.

Politika Sjedinjenih Država bila je od početka vremena kad su Dicka Cheneyja postavili za Ministra obrane u prvoj Bushovoj administraciji, baš ta—Revolucija u vojnom poslovanju. Ljudi kao George Shultz dio su toga, Felix Rohatyn, pravi mali fašistički diktator u financijama, dio je istog tog—Revolucija u vojnom poslovanju.

Druga strana iste stvari je globalizacija. Odlika globalizacije je takozvana prijevara globalnog zatopljenja, za koju nema kompetentnog znanstvenika koji vjeruje u globalno zatopljenje—osim ako je lažljivac. Ne može u to vjerovati. U oprečnosti je sa svom znanosti i nema nikakvih dokaza koji bi ga podržali. No filozofija zelenih, baš kao što je zelena filozofija bila uporabljena za uništenje nuklearne energije i drugih projekata u Njemačkoj, ta ideologija jedno je od oružja u sklopu s Revolucijom u vojnom poslovanju, koja obilježava *promjenu* u kulturnom karakteru Sjedinjenih Država i drugih zemalja.

To je još jedna verzija tradicije Apolonsko/Dionizijskog kulta, koju smo i vidjeli na primjer u *Pariškoj reviji* prije, iza 1950. i slično tome.

To je pak ono što je Eisenhower naznačio u svojim zadnjim predsjedničkim danima kao „vojno-industrijski kompleks“.

To je značenje „vojno industrijskog kompleksa“. No on je mislio na ono što se dogodilo pod britanskim usmjerenjem nakon smrti Franklina Roosevelta i dolaskom Trumana na vlast—već smo bili na tom putu prema ovoj „Rereformi vojnog poslovanja“ da bismo eliminirali građansku vojsku! Eliminirati nacionalne vojne snage kao nacionalne snage i predati sve više i više kontrolu nad vojnim snagama u privatne ruke, u ruke nadnacionalnih posredstava. To je pravo carstvo! To je Novo carstvo, novi oblik onog što je Gibbon predlagao čelniku britanskih operacija, lordu Shelburneu svojim romanom *Slabljenje i pad Rimskog carstva*.

I opet središte toga je u anglo-holandskom liberalnom sustavu, čiji je primjer Britansko carstvo. U tome leži problem.

Prema tome, ovo nije rat između nacija. Ovo nisu nacionalni ratovi. To nije strateški sukob država, nije to što goni tu pojavu. Te pojave goni borba nasljeđa carstva i oblika carstva od vremena prije velikog Koncila u Firenci u 15. stoljeću sve do sada. Odlučnost za *eliminiranjem* suverene države nacije kao institucije s lica ovog planeta i uspostavom ovog što se zove „globalizaciju“.

Maastricht protiv države-nacije

Na primjer—a vratit ću se na to u sljedećem poglavlju ovdje—problem s kojim se suočavamo danas je što Europa, pogotovo, Zapadna i Srednja Europa više ne funkcioniraju. Zašto ne funkcioniraju? Zato jer je Maastricht u svojoj sadašnjoj primjeni upropastio djelotvorni suverenitet država nacija Zapadne i Srednje Europe. Suverene odluke koje se zasnivaju na nacionalnim interesima više nisu pravo naroda ili vlada tih država sve dok taj ustroj postoji. Maastrichtski ugovor je krivac. Stoga velika reforma o kojoj ću upravo govoriti a koju moramo donijeti ne može poduzeti, započeti nitko u Zapadnoj ili Srednjoj Europi, niti ikoja vlada. One su izgubile svoju neovisnost! Izgubile su svoj suverenitet! Maastricht je oduzeo suverenitet. Maastricht je to predložio kao britanski prijedlog—no oni se nisu pridružili. Osmislili su to za tuđu uporabu, ne svoju, hm?

Stoga mi ovisimo o državama koje još uvijek imaju osjećaj suverenosti i moć da udruženi sprovedu one reforme koje *eliminiraju sve što je općenito pošlo po krivom*, od vremena kad je Roosevelt preminuo. To je problem. To je problem i pitanje svake imalo značajnije borbe na ovom planetu.

Stoga, ovisimo o osvještenju Sjedinjenih Država i njihovom prepoznavanju vlastitih nacionalnih samointeresa. A ovaj moj prijedlog zakona kojeg sad ljudi u Kongresu nastoje progurati, [zakonski prijedlog] o zaštiti stambenog sektora i banaka, to je jednostavno vrsta mjere koja će *mobilizirati* američki narod da povrate svoj suverenitet, svoj osjećaj suverenosti. Pod takvim uvjetima, uvjetima pod kojim je Predsjednik Rusije usrdno težio uspostaviti barem kakvu-takvu suradnju sa Sjedinjenim državama, što je ispravno—od onog vremena kad se Putin susreo s Bushem prviput Putin je ustrajao u takvoj politici i to opetovano. I dalje nastavlja tako. Postoje važni dijelovi američkih institucija koje nastavljaju te razgovore s Putinovom vladom. Bili biste iznenađeni kad biste čuli imena onih koji su obuhvaćeni u tome, no to [suradnja] je tu.

Jedino ako Sjedinjene Države ostvare te svoje mogućnosti i uspostave dogovor s Rusijom, koja mora isto tako imati dogovor s Kinom i Indijom, imali bismo mogućnost inicijative promijeniti način kako stvari idu danas, udaljiti se od propasti i preći u trenutne promjene, u novi sustav. To ne znači da govorimo kako će četiri sile vladati svijetom. Znači nužna nam je početna sila kojoj se nacije svijeta mogu pridružiti. *Nužno im je potrebno* nešto takvo. Potrebna im je početna sila s autoritetom kojoj se mogu pridružiti i reći „I ja isto“. Tada možemo koristiti Ujedinjene Narode i sve ono što se pod njima podrazumijeva kao sredstvo onog što je Roosevelt namjeravao, stvoriti sustav suverenih država nacija na ovom planetu.

Tu je, dakle, problem. Vratiti se u vrijeme Rooseveltove smrti, *to je problem*. A sve drugo su diverzije—često izazvane ljudima koji pokušavaju odvući nam pozornost od pravih problema.

Stvaranje sustava javnih kredita

To obuhvaća sada posebni problem. A tu se moram donekle poslužiti stručnim rječnikom, no to je nužno. *Nema načina, nema zamišljivog načina kojim se postojeći monetarno financijski sustavi, među državama ili bilo koje države, mogu spasiti*. Razina nelikvidnosti unutar postojećih financijskih sustava je otišla toliko daleko te ne postoji ikakav mogući način sanacije bilo kojeg njihovog dijela unutar granica sustava. Postoji samo jedna stvar koja se može učiniti, a iz nje proizlazi jedina metoda koja može funkcionirati, a to je staviti cjelokupni međunarodni monetarno financijski sustav pod stečaj.

Tehnički to se može lako izvesti. Jer ti sustavi su tako isprepleteni jedni s

drugim te više ne postoji nacionalni monetarno financijski sustav. Američke banke, europske banke ništa ne posjeduju! Pod kontrolom su 'hedge' fondova. 'Hedge' fondovi su se služili bankama kao nužnicima, oni ih kojiput posjete zbog olakšanja! Banke nemaju sredstava u sebi. Nije to pitanje izravnjanja koliko lipa za kunu. To je nemoguće. Ne postoje reforme unutar okvira sustava koje bi funkcionirale! Ne samo jer ne mogu funkcionirati na nacionalnim temeljima jer ne može funkcionirati kao sustav u cjelini. Monetaristi mogu svi biti nezaposleni, više monetariste ne trebamo. Ustvari bilo bi nam poželjno riješiti ih se!

Jer, imat ćemo sasvim novi svjetski sustav, i on će morati stupati na određeni način. A lijek problemu je ovaj: Mora se napraviti—a moj mali prijedlog ove nove legislative za Saveznu zaštitu kućanstava, kućanstava pod hipotekama i dugovima, no kućanstva općenito i banaka, to jest legitimnih banaka, onih koje u stvarnosti uzimaju pologe i pozajmljuju novce i vode te vrste poslova. One su nam potrebne i to zna svatko. Potrebne su nam te banke jer o njima ovisi zajednica za sređivanje svojih poslova. Stoga te banke, iako su nelikvidne, bit će zaštićene ovim zakonskim činom.

Drugo: Nijednog se ukućanina ne smije izbaciti iz njegove kuće zbog hipotekarskih dugova [gubitka prava na vlasništvo zbog nepodmirivanja hipotekarskih potraživanja, engleski **'foreclosure'**]. Mi ćemo izravnati račune? Ne! Ne ćemo izravnati nikakve račune! Samo ćemo uzeti čitav taj paket hipotekarskih papira, skupiti ga u jedan veliki paket i reći da je sve zamrznuto. Sve je pod stečajnom upravom Savezne vlade. I tamo će sjediti. Uredit ćemo da ljudi koji žive u tim stanovima i kućama plaćaju stanovitu svotu relevantnoj banki svaki mjesec. No ostat će u svojim stanovima! Ne ćemo pokušati podmiriti račune jer znamo da će se vrijednost tih hipoteka srozati na veoma mali djelić sadašnje nominalne vrijednosti. Svaki pokušaj otpisivanja nekih od tih hipoteka, ili otkup jednog njihovog dijela ne će uspjeti. Jer istinska vrijednost tih hipoteka—ne znamo gdje ona leži, no leži „mnogo niže“, tamo negdje dole!

Prema tome naš problem je spriječiti silni poremećaj naročito američkog gospodarstva. Onda, kako ćete spriječiti poremećaj? Pa, zamrznite ga! Kao kad uzmete tvrtku pod stečaj, pod stečajnu upravu radi njene zaštite—zamrznite je.

To bi se sad pohranilo kod Savezne vlade. Savezna vlada je onda odgovorna da u neko buduće vrijeme počisti taj nered.

Pod Larouche-ovim Zakonskim prijedlogom za zaštitu kućevlasnika i banaka, nitko ne će biti izbačen iz svojih domova zbog nemogućnosti otplate hipotekarskih dugova. Ova slika je snimljena u Leesburgu, Vt., tkzv. „središtu udara“ napuhanog mjehura cijena nekretnina. 'Foreclosure' – oduzimanje kuće zbog hipotekarskog duga.

Drugim riječima stvorit ćemo protupožarni zid pred lančanom reakcijom koja je već u tijeku. Isto ćemo morati učiniti za druge kategorije. Kakvo to ima značenje? To znači da Savezna vlada—a to isto iskreno preporučamo europskim i drugim vladama—suočena s ovim prilikama mora shvatiti da mora eliminirati čimbenik sadašnjeg sustava iz gospodarskog i srodnog života ljudi ove nacije. Samo neutraliziranjem toga, stavivši ga u kavez—kao malu vjevericu u kavezu, pustite je da okreće kolo naokolo kolikogod brzo hoće, no ostatak će u tom kavezu. Zato jer ćemo ići u novu vrstu sustava.

Napustit ćemo monetarni sustav koji je osnovica carstva vrste o kojem smo raspravljali, a uvest ćemo sustav javnih kredita, što Ustav Sjedinjenih Država propisuje. Američki ustav kaže: „Nas ne posjeduju banke. Bankari nisu naši vlasnici. Mi smo vlasnici bankara“. Jer u našem Ustavu, tiskanje ili optjecaj novca ili optjecaj zadužnica za izdavanje i tiskanje novca u nadležnosti je Savezne vlade. [Savezne] države nemaju nadležnosti za optjecaj novca. Samo Savezna vlada ima tu vlast i to čini samo uz pristanak Doma predstavnika.

Optjecaj je pak novca u takvom sustavu kreditni sustav a ne monetarni.

Samo Savezna vlada putem svog Ministarstva Financija ima vlast tiskanja novca. Naš sustav je kreditni, ne monetarni, koji će izdavati kredit prvenstveno za razvoj infrastrukture velikih razmjera da se obnovi fizička ekonomija Sjedinjenih Država.

Vlada pušta u optjecaj novce ili kreditne zadužnice na svotu novca koji će biti pušten u optjecaj na osnovu kongresnog odobrenja, to jest Kongres izglasa prijedlog zakona a vlada onda može pustiti u optjecaj odobrenu svotu novca koja će se uknjižiti kao dug Sjedinjenih Država. To je istovjetno novcu.

Što s tim činite? Pa pokrivajte sve nužne potrebe, no činite i nešto još temeljitije. Naime uporabite taj novac, koji ste tiskali, taj kredit prvenstveno za razvoj infrastrukture velikih razmjera. Jer razvoj infrastrukture velikih razmjera—a to nam naveliko sada nedostaje u Sjedinjenim Državama i Europi—znači sve ono što je javni sektor: električne centrale, sustav masovnog prijevoza, sustav zdravstva i tako dalje. To je od bitne važnosti svakom dijelu pučanstva. Ono nema kontrolu nad svojom potrebom za tim—hm? To su sredstva i pogodnosti o kojima ovisimo. Prema tome odobrimo kredit, izdamo kredit za popravke infrastrukture i njeno održavanje.

Kad se dakle započne obnovom infrastrukture ostatak se gospodarstva ustvari stavlja u pogon, koji pridonosi tom radu izgradnje infrastrukture. Tako se onda daju krediti ljudima, koji rade na obnovi. Tu je onda i privatni sektor, i

uvode se i tvrtke koje snabdjevaju ove ili one potrebe za taj rad, koje daju radnike za ovaj ili onaj posao. Pa time se potiče poslovanje u zajednici pomoću infrastrukture koja se gradi za budućnost. A sve se radi na način da se održi ravnoteža između omjera ljudi u javnom i privatnom sektoru.

No koliko dugo će to raditi? Osvrnimo se na još jedan problem ovdje, a to je plutajući valutni tečaj. Pod uvjetima plutajućeg tečaja troškovi zajmova su van kontrole. Jer, ako valuta s kojom baratate gubi na vrijednosti prema vašoj valuti, kakvu ćete kamatnu stopu tražiti? Stoga pod uvjetima plutajućeg tečaja u opadajućem gospodarstvu s jedne strane imamo naklonost prema jeftinim kreditima dok s druge strane imamo poricanje mogućnosti njihova stvaranja u privatnom sektoru ili kroz središnji bankarski sustav.

Prema tome imamo problem, jer za globalni razvoj moramo imati čvrsti međunarodni valutni tečaj. Što to znači? Ustvari, pokušavate što je više moguće zamrznuti valutne tečajeve na sadašnjim relativnim razinama. Zamrznite ih.

A zatim tražite javni sustav kredita. Kako ćete uspostaviti javni sustav kredita? Pa imamo Kinu, imamo Indiju, imamo Rusiju, imamo Sjedinjene Države i druge nacije koje sve trebaju mnogo toga. A za

te potrebe nužan je snažni oslonac na trgovinu, robnu razmjenu. Pa stoga, ako želimo imati sustav zajmova i izdavanja kredita koji će prelaziti državne granice, moramo imati čvrsti valutni tečaj. Jer inače, kako ćemo odrediti kamatnu stopu glede srednje i dugoročnih zajmova?

Što onda treba napraviti? Kažete koja je osnovica međunarodnog kreditnog sustava? Je li to monetarni sustav? Nije. Monetarni sustav je loša zamisao, nije baš dobro funkcionirao. Trebamo ga se otarasiti. Moramo imati dugoročne ugovore i dogovore. Što mislim pod dugoročnim? Mislim na 25, 50 godina najmanje. Pa da će vlade svijeta sklopiti dogovore, dugoročne ugovore u obliku trgovine i sličnih dogovora sa sustavom čvrstih valutnih tečajeva, te umjesto nastojanja uravnotežavanja sustava na osnovi puštanja valuta da plutaju, uravnotežite sustav pustivši cijenu robe unutar područja valuta da pluta unutar reguliranog raspona.

Problem je dakle ovdje što u jednu ruku moramo *odmah* poduzeti taj čin. Moramo *odmah* okupiti skup država—a radi se o tjednima sada, jer ova stvar je pred raspršućem! Gotova je Ne postoji dno ove krize—*nikakvo!* Ili ćete je zaustaviti metodama koje sam naznačio, ili je uopće ne ćete zaustaviti! A uskoro, imat ćete prilike gore nego Njemačka 1923.

Nemate izbora, to jest razumnog izbora. Učinite ovo, inače dogodit će vam se najgore.

Tablica organizacije obnove gospodarstva SADA. Nacionalna banka za infrastrukturu izdat će kredite za razvoj fizičke ekonomije velikih razmjera, i to će se uskladiti sa saveznom zakonodavnom inicijativama, stvarajući milijune novih proizvodnih zaposlenja u javnim i u privatnim sektorima. Šira rasprava o tome može se (na engleskom) naći na www.larouchepac.com/files/pdfs/070810_fdr_era.pdf.

Vlade će pak pokazivati sklonost pridružiti se jedino kad opaze da nemaju izbora. Neke su vlade klinički lude i ne će se pridružiti. Prema tome moramo imati stabilan sustav, koji je nastao dogovorom rastućeg broja država članica koje se pridružuju popisu onih koje su pristale na taj dogovor. I u biti, pokušat ćemo provesti reformu Organizacije Ujedinjenih Naroda da ona funkcionira u skladu s tom vrstom dogovora.

Stvaranje protupožarnog zida

Da biste to učinili morate izvršiti tranziciju s monetarnog sustava na kreditni. Morate to učiniti u brzom okretu. Jer tjedan kaosa ili dva tjedna mogli bi upropastiti vašu zemlju—ne možete to dopustiti. Prema tome morate postaviti *protupožarni zid*. A zakonski prijedlog za zaštitu stambenog sektora i banaka djeluje kao protupožarni, zaštitni zid, gdje Savezna vlada preuzme tu kategoriju—tržište nekretnina predstavlja opasnost, opasnost za bankovni sustav, a opasnost je za cjelokupni sustav. Stoga moramo zaštititi ta dva osovinska sastojka gospodarskog sustava, jer inače *nemamo nikakve šanse preživjeti!*

Imamo li želju začepiti rupu na dnu broda? Ako nemamo, nemamo sposobnosti preživjeti. A naš nestanak vjerojatno će pomoći ljudskoj rasi u budućnosti.

Prema tome, trebamo metodu zaštitnog zida, a spomenuo sam dvije vrste zidova. Spomenuo sam onaj zakonski prijedlog, on je protupožarni zid. On je *izvediv* oblik zaštitnog zida prema američkom zakonu. Potreban nam je samo taj jedan korak donošenja zakona, ništa zamršenije od onog što sam napisao. Taj korak legislative stvorit će zaštitni zid.

Trebamo i drugi zaštitni zid, trebamo zaštitni zid za tranziciju od načina na koji američki financijski sustav radi sad na onaj kojeg uvodimo. Kod toga isto tako trebamo zaštitni zid u obliku državnih ugovora moćne skupine država. Drugim riječima ako se većina moćnih država

Pored „protupožarnog zida“ nužnog za zaštitu našeg pučanstva od gospodarskog kaosa potreban nam je protupožarni zid rekao je LaRouche, u obliku ugovora među snažnom skupinom država, koje će skočiti jedna drugoj upomoć i obranu, da bi se sačinio novi, protu-globalizacijski sustav. Povijesni uzor takve vrste zida je Vestfalski mirovni ugovor iz 1648, kojim je završio Tridesetgodišnji rat u Europi postavivši „prednost drugog“ iznad sebičnih interesa. Ova slika Gerarda ter Borchia oslikava potpisivanje Ugovora.

svijeta složi da će se nešto zaštititi, *to može biti zaštićeno*. Bez takvog dogovora ne može se zaštititi, pa je to onda *zaštitni zid*. Ako te države pristanu da će podržati i braniti jedna druge glede tog problema znajući da im je u vlastitom interesu—zaštitni zid od sustava koji je propao, sustava Hladnog rata, sadašnjeg sustava, sustava globalizacije, svi su ti sustavi totalni neuspjeh. Moramo ih se odrješito i naglo otarasiti! Nikako ih ne možete preinačiti jednog po jednog, morate stvoriti zaštitni zid da biste *zaustavili širenje* bolesti.

No morate imati pomoć i podršku za taj zid od dovoljnog broja jakih skupina vatrogasaca, gasitelja požara. Ti gasitelji su moćne vlade koje su se složile na međusobnu suradnju, složile braniti interese jedne drugih, svoje uzajamne interese, isto kao Vestfalski ugovor, Vestfalski mir—*interes drugog*. Države znaju da su na putu u pakao ake se uzajamno ne zaštite. Prema tome interes ove države, baš kao što je narod kod Vestfalskog mira nakon Tridesetgodišnjeg rata znao: *Moramo to prihvatiti, da bi zaštitili sami sebe! Morali su staviti interes drugog, prvo!* I morali su od toga napraviti *zaštitni zid* i sve poštene europske civilizacije nakon tog vremena ovisile su o tom Vestfalskom ugovoru od 1648.

Potrebna nam je ista stvar sada: *zaštitni zidovi!*

A prije svega moramo obrazovati ljude da shvate *da nema alternative*. Zato jer alternative nema! Brod tone! Popravite rupu na dnu broda ili se iskrcajte s broda! Nemojte nastojati dobiti bolji salon [na brodu].

U tome postoji i načelo, koje je šakljljiva stvar. Gospodarski sustavi prognoziranja u uporabi, službeni, matematički pravo su smeće. Dobar ekonomist ne ovisi samo o brojkama. Dobar ekonomist uvijek gleda iza brojki, na stvarnost. On se ne vodi financijskim brojkama—nikad ne vjerujte računovođi. Koristite računovođu, no nikad ne vjerujte onom što on piše. Potrebne su vam njegove brojke, njegova pamet, no vi morate odlučiti što one znače, a ne on.

Problem je da mi radimo i živimo baš sada—mi smo u poslijeindustrijskim gospodarstvima, ne sasvim fizički, nego ideološki. Ta gospodarstva—pogledajte samo vladu, vladu Njemačke i drugih zemalja—sve su one ideološki, poslijeindustrijska društva. Nemaju osjećaja stvarnosti. *Ne vole stvarnost!* Ide im na živce. Upliče im se u njihov rad. Ignorirali bi stvarnost gdje god je to moguće. „Ako stvarnost uđe na glavna vrata, *prkosit ćemo joj!*“ To je vaše sadašnje pučanstvo.

Matematičke formule ne mogu opisati ekonomiju

Problem je—govoreći kao ekonomist gledajući stvarnost kako je ja znam—mi smo u umobolnom društvu glede ovog problema. Uzmimo u razmatranje slučaj Myrona Scholesa, on je dobra meta za ciljanje. On je (ne)slavni prognozer koji je radio kao matematičar u slučaju LTCMa. I napravio je svinjac, i još uvijek ga pravi! Poslovanje 'hedge' fondova, svi ti tipovi rade na osnovi matematičkih formula. Svaka ta formula je krajnje nekompetentna! Oni hodaju bijesno zakrvavljenih očiju. To su tragovi Johna von Neumana—a on je bio idiot. Bio je matematičar, nije bio znanstvenik, već matematičar.

Oni vjeruju da negdje postoji zakon, koji nekakvom matematičkom formulom propisuje kakve moraju biti cijene. Nema takvog zakona. Nijedan ekonomist ne vjeruje u to. Svaki kompetentni ekonomist gleda na fizičku stvarnost i razmišlja sa stajališta posljedica, *fizičkih* posljedica određene

politike, ili određenog pravca razvoja. Ne kretanja cijena kao takovih. Ne John von Neumannov suludi sustav, a njega ljudi koriste.

Drugi vid toga gdje ljudi 'padaju na ispitu' su *opći smjerovi razvoja ('trendovi')* Vjeruju u statističke smjerove razvoja u smislu kartezijanskih sustava matematičkih sistema, vjeruju u mehaničko statistički svemir. Razmišljaju o tijelima koja plutaju u praznom prostoru. A prazni prostor je njihova glava. Imaju tako te predmete, te kuglice koje tamo plutaju pa gledaju putanju tih kuglica tamo, promatraju putanje tih kuglica u tom praznom prostoru koji im je u glavi. Pa pretpostavljaju da se može predvidjeti buduće stanje unutar tog kartezijanskog vakuuma te na osnovi sadašnjih statističkih smjerova pravaca vrše ekstrapolacije. Pa ljudi kao Martin Scholes i družba zapadnu u nevolje—a nisu odustali čak niti nakon lekcije iz 1998.!—misle da će se svi takmičiti tko će uporabiti pravu matematičku formulu! No rabeći pravu matematičku formulu njihovim načinom isto je kao i skupina ljudi koji se klade na istog konja u konjskim utrckama. Pa ako su u krivu, što će vjerojatno i biti, izgubit će sve.

To se eto dogodilo s poslovanjem 'hedge' fondova. Svi se oni služe nekakvom formulom, istom vrstom formule, matematike koju Martin Scholes koristi. I svi stvaraju sustav koji se urušava. Svi će biti gubitnici. *I sva hrpa 'hedge' fondova sad je beznadno nelikvidna. Ne postoji netto imovina u domeni 'hedge' fondova.* Oni zahtijevaju, zaklinju da im se isplate novci, da ih se izbavi, baš kao prosjaci na ulici. A sve se to zasniva na stanovitim projekcijama, kao projekcije putanje kuglice u praznom prostoru—mehaničko statističkom sustavu.

Stvarna gospodarstva ne rade na taj način. Ona rade na osnovi fizičkih zakona kao što znamo, ako poznajemo proizvodnju. Opet, pomoću tehnike, ili dobitka na način kako rabite tehniku, to jest međuodnos infrastrukture i produktivnosti u proizvodnji—takve stvari. Fizički faktori. A mi znamo kako se uhvatiti u koštac s tim u znanosti. To su zvali u drevnom grčkom „dinamika“, ili *dynamis* [δύναμις]. Nakon Leibnizove uporabe, u modernom društvu, zovemo je „dinamika“.

Vrsta dinamike potrebna za razumijevanje ekonomije je Riemannova dinamika, to jest mi smo u svemiru u kojem su svi pretpostavljeni *a priori* aksiomi i postulati ili definicije bezumlje.

©IRNS/WIII Medanski

„Moramo se otarasiti zamisli da postoji bilo kakav matematički zakon u svemiru koji određuje vrijednost novca. Ne postoji nikakav,” rekao je LaRouche. Ako želite razumijeti ekonomiju ono što uistinu morate učiniti jest proučiti Riemanna i Vernadskog, koji su imali dobru pronicljivost u neke vrlo važne nove stvari, i početi primjenjivati takav način razmišljanja na način kako naša gospodarstva funkcioniraju ili ne funkcioniraju. Leandra Bernstein (lijevo) i drugi članovi LaRoucheevog Pokreta mladih proučavaju geometriju na Obrazovnoj učionici za članove [‘cadre school’] u Seattleu, Wash., protekle veljače.

Pogrešni su. Proizvoljni su. Živimo u svemiru koji unatoč toga ima neke zakone, ima istovjetno zakonima koji su univerzalni. Gravitacija je primjer toga. Ti zakoni određuju svemir, ne kao kartezijanski svemir, ne nešto s otvorenim krajevima, što se beskonačno širi u svim smjerovima bez granice. Ne, nego svemir u kojem postoje određene stvari koje omeđuju svemir! Kao ljuske koje omataju svemir i koje utječu na svaki dio svemira, kao ljuska, kao gravitacija. Gravitacija, kako ju je Kepler definirao, pa kako ju je Einstein kasnije definirao, kao što je Riemann definira. Ona je načelo dinamike. Univerzalna načela.

Na primjer, razlika između čovjeka i čovjekolikog majmuna je načelo. To je univerzalno načelo. Čovječanstvo je stvaralačko. To jest, čovječanstvo ima mogućnost povećati potencijalnu gustoću napučenosti svoje vrste, samo po sebi! Nijedna životinja to nema. Prema tome, postoji načelo, zakonitost koja dijeli

čovječanstvo od svake životinje! One [zakonitosti] omeđuju svemir.

Kad uvedemo energetski sustav, ili nešto drugo u obliku infrastrukture u gospodarstvo, stvaramo granične uvjete koji obuhvaćaju prostor u kojem djelujemo.

Pa prema tome, ne možete odrediti ekonomsku vrijednost kartezijanskim metodama, statističkim kartezijanskim metodama, ako želite uspjeti u skladu sa zakonitostima koje obuhvaćaju gospodarstvo o kojem govorite. Način planiranja gospodarstva, način planiranja njegovog djelovanja, vrsta tehnologija koje razvijate, način kako ih primjenjujete, to je sve čin univerzalnih fizičkih zakonitosti svemira, do mjere do koje ste ih raspoznali, ili kao nešto što ste činili, a što sad obuhvaća način kako se ponašate. Pa ste tako u mogućnosti vidjeti kuda stremite, jer mislite tim načinom.

Zbog toga sam imao uspjeha kao prognostičar kojeg nitko drugi nije imao, glede točno tog pitanja. Jer, poljem ekonomije prevladavaju ljudi koji vjeruju u računovodstvo kao osnovicu prognoziranja, vjeruju u kartezijansku mehanističku metodu prognoziranja, kao način predodređenih pravaca, koji će vam reći, „vidimo da su

postavke na veoma zdravim temeljima”. Netko vam kaže, „postavke su na zdravim temeljima”. A gospodarstvo se urušava! Što je zdravo u tome? To je *Titanik*, prijatelju, on tone!

Moramo promijeniti svoj način razmišljanja

Stoga, drugi problem kojeg ovdje imamo upravo je to, mi moramo promijeniti svoje razmišljanje, udaljiti ga od onog što danas prevladava. I preći na ono što mnogi ljudi, kao ekonomisti raspoznaju, no raspoznaju to, recimo instinktom. Radi se o fizičkoj ekonomiji. Razmišljate o učinku promjena u fizičkoj strukturi gospodarstva, o načinu kako ljudi žive *fizički*, i tome slično. Mislite o tome kako to djeluje na budućnost čovječanstva, ne statistički. Pa onda na osnovu tog saznanja nazirete nešto, mislite o nečem. I iznjedrite neke odgovore, koji su dobra aproksimacija. Zatim shvatite, da

dobra aproksimacija nije dovoljno dobra, pa ćemo onda ići u daljnja istraživanja i pokušati saznati o kojem se načelu tu radi.

Eto, sad smo tu, kad pokušavate funkcionirati u gospodarstvu danas. Nemamo kompetentnu ekonomiju kao teoriju, koja se predaje na bilo kojem sveučilištu. Ima mnogo stvari koje znamo o ekonomiji s fizičkog stajališta, i kako one utječu na gospodarstvo. Možemo davati relativno dobra srednje i dugoročna nagađanja što trebamo raditi. A kad jednom znamo što smo učinili i što smo mislili o tome, a to nije uspjelo kako smo mislili, možemo uskočiti i vidjeti što će ispraviti našu pogrešku.

Služimo se dakle vrstom pristupa fizikalnoj znanosti, uz mnogo pokušaja i grješaka, a i čista pronicljivost ima udjela. I budući da se pobrinemo spoznati što smo napravili, donosimo dobre odluke. Ako odemo statističaru i pokušamo prognozirati sve baš prema von Neumannovoj metodi, njegovoj i Morgensternovoj, onda imate nekompetentnost. Ono što sad imate drastična je nekompetentnost.

Moramo odbaciti zamisao da postoji neki matematički zakon u svemiru koji određuje vrijednost novca. Nema ga. Možemo izgraditi sustave, izraditi prioritete, prioritete dugoročnih ulaganja, upravljanja novcem, regulacije cijena, regulacije poštenog ['fer'] trgovanja što nam daje pristojnu aproksimaciju. Pa ako držimo nekog na poslu koji će to pratiti i osigurati da stvari funkcioniraju kako smo zamislili da bi trebale, možemo napraviti dobar posao. I to je dobra ekonomija.

Ali ako želite razumijeti ekonomiju, morate uistinu proučiti Bernharda Riemanna i pročitati neke autore kao Vernadski koji su pokazali veliku pronicljivost glede nekih veoma važnih novih stvari, i početi primjenjivati tu vrstu razmišljanja o načinu kako naša gospodarstva funkcioniraju ili ne funkcioniraju. A ja tako radim.

Došli smo dakle do ove točke: moramo napraviti promjenu. Zaboravite uobičajene navike koje su prihvaćene, koje

smatraju prihvatljivim kao da je to stručnost. Morate znati da su stručnjaci stvorili ovu ogromnu pogrešku, ovaj slom i nemojte pitati za njihovo mišljenje o bilo čemu, o tome što misle kako su napravili pogrešku. Svaka vlada svijeta napravila je teške pogreške: Kina je naizgled uspješna ali ja znam za velike grješke koje su učinili. Indija je naizgled uspješna no ja znam siromaštvo je u Indiji veće nego što je bilo prije. Učinili su pogreške—sustav kasta ima prste u tome. Europa je napravila pogreške. Sjedinjene Države su napravile pogreške.

Prema tome radimo s dobrim, znanstvenim aproksimacijama. A znanost nije nikada imala zadnju riječ. Dala nam je sve bolje i bolje zaključenje nesigurnih područja zakonitosti. Pa dogod pamtimo, kako smo došli do određenih zaključaka i pripravnici smo ih ponovno ispitati, kad to dokazi nalažu, vrijeme je za ponovni, svježi pogled kako to radi. No moramo bježati od svih pretpostavki koje nas uče i u koje danas vjerujemo u ovom društvu, naročito ovom poslijeindustrijskom društvu. I moramo izvršiti promjenu.

Potrebna je odvažnost. Potrebna je ista vrsta odvažnosti kao kod zapovjedanja u ratu. *Morate donijeti odluku.* Morate misliti na posljedice, ako ste u krivu. No unatoč svemu morate donijeti odluku. Pa ćemo stoga morati početi razmišljati na taj način, odmah sada, jer ako ne izgradimo zaštitni zid, umjesto petljanja s ovim problemima, ako na zamrznemo sustav i osiguramo nastavak funkcioniranja bitnih stvari bez ikakvog zastoja u koracima, *ne ćemo uspjeti!* To će biti konac civilizacije kakvu poznajemo.

Netko će se vratiti nakon nekoliko pokoljenja odsada i započeti obnovu. No civilizacija kao što je naše pokoljenje zna, kao što je sada živuće pokoljenje zna, *prestat će postojati vrlo, vrlo skoro*, ako ne promijenimo svoje navike. A ja vam u najboljem slučaju mogu dati stanoviti uvid u neke stvari o kojima moramo razmisliti.